

3 i påsktiden

Psalmer: 157, Ps23, 558, 472, 59

Texter: Jer 23:3-8, 1 Petr 5:1-7, Joh 10:22-30

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.
Amen.

Joh 10:22-30

22 Nu kom tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det var vinter, 23 och Jesus gick omkring i Salomos pelarhall i templet. 24 Då omringade judarna honom och frågade: "Hur länge ska du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss!" 25 Jesus svarade: "Jag har sagt det till er, men ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min Fars namn vittnar om mig. 26 Men ni tror inte, för ni hör inte till mina får. 27 Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. 28 Jag ger dem evigt liv. De ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand. 29 Min Far som gett mig dem är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Fars hand. 30 Jag och Fadern är ett."

Herre, hjälp oss gömma dessa ord i våra hjärtan. Amen.

I Johannes evangelium hittar vi många, för oss trösterika ord som Jesus säger till sina fiender. Kom ihåg vad Jesus säger i Johannes 5:e kapitel: *Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet.* Det säger han till dem som anklagade honom för sabbatsbrott och ville döda honom för hädelse. Likadant är det i vår predikotext. De trösterika ord han där säger riktar han till sina fiender. På samma sätt som i 5:e kapitlet slutar det med att de vill döda honom. Det här är sammanhanget, vad som hänt:

I det nionde kapitlet skildras hur Jesus botade en blindfödd man och hur fariseerna höll vittnesförhör om händelsen. Mannen som blivit botad blev utesluten ur synagogan på grund av sin bekännelse till Jesus, men Jesus sökte upp honom och tog vård om honom. Mannen som blivit botad behövde bara höra ett par ord av Jesus för att känna igen honom som sin Herre, och han tillbad Jesus. Men fariseerna tog inte till sig vad Jesus sa utan ifrågasatte det. Johannes 10:e kapitel fortsätter med Jesu tal där han

identifierar sig som den gode Herden som är beskriven i den 23:e psalmen. Och han går ett steg längre och förklarar att han ger sitt liv för fåren, att han har makt att ge sitt liv och ta det tillbaka, och att han fått det uppdraget av Fadern. *Efter de orden blev det på nytt splittring bland judarna. Många av dem sade: "Han är besatt och galen. Varför lyssnar ni på honom?" Andra sade: "Så talar inte en som är besatt. En ond ande kan väl inte öppna ögonen på blinda?"*

Nu kom tempelinvigningens högtid. När Jesus gick fram och tillbaka i Salomos pelarhall i templets förgård blev han omringad av judarna. De stängde vägen för honom och frågade: "Hur länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet till oss!" Det var en fientlig fråga. Det var en lögn att påstå att orsaken till deras ovisshet låg hos Jesus. Han hade inte alls varit otydlig eller hållit dem i ovisshet. Av fortsättningen förstår vi att de inte frågade för att få visshet utan för att få något att anklaga honom för. Jesus svarade dem: *Jag har sagt er det, och ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min Faders namn vittnar om mig.*

Jesus hade klart och tydligt sagt att han var sänd av Fadern. Det hade han sagt vid flera tillfällen. Han hade klart och tydligt gjort anspråk på att vara en gudomlig person, ett med Fadern, sänd av Fadern för att göra hans vilja. Men de hade vägrat tro på honom. När han sagt det efter brödundret hade de inte stått ut med att höra honom, när han sagt det efter att ha botat den lame vid Betesda blev de ivriga att döda honom, när han sagt det efter att ha räddat äktenskapsbryterskan från stening hade de tagit upp stenar för att döda honom, och när han nu bekräftade det på deras fråga skulle de än en gång ta upp stenar för att försöka döda honom.

Men om de inte trodde honom på orden så borde de tro på grund av gärningarna. Jesus hade botat den lame vid Betesdadammen och den blindfödde. Det hade inte skett långt borta utan mitt i Jerusalem inför många vittnen. De hade själva undersökt saken och hållit vittnesförhör. Jesus hade utfört uppenbart gudomliga gärningar inför deras ögon. Dessa gärningar vittnade klart och tydligt om att Jesus var en gudomlig person. Men de trodde ändå inte på honom. Den ultimata gärningen som vittnade om honom skulle snart komma. I nästa kapitel, det elfte kapitlet skildras hur Jesus uppväcker Lazarus. Men inte heller det kunde smälta deras hårda hjärtan.

Jesus förklarar varför de inte trodde: ... *ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får*. Det är en förklaring som gäller också idag, inte alla men en del. Det finns en annan förklaring också till varför människor inte tror. *Hur skulle de kunna tro på den som de inte har hört*, frågar Paulus i Romarbrevet. Svaret är underförstått. Ingen kan tro på evangeliet som inte får höra det. Men i kristna länder, där människor hört och hört men ändå inte tror är dessa ord tillämpliga: *ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får*.

Jesus fortsätter sedan med att beskriva Guds sanna barn och de rika välsignelser de äger. Jesus riktar dessa ord till sina fiender för att de ska spegla sig i dessa ord. Kanske orden skulle uppväckta avund hos dem. Jesus sa: *Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv, och de ska aldrig någonsin gå förlorade, och ingen ska rycka dem ur min hand*.

Dessa ord är samtidigt både lag och evangelium. Det är ett glatt budskap för alla som tror på Jesus. Samma ord avslöjar att fienderna inte är Guds barn. Beskrivningen av Guds barn passar inte in på dem. Beskrivningen av Guds barn visar istället allt vad fienderna inte är, inte gör och inte har. De lyssnar inte till Jesu röst och de har därför inte heller den trygghet och rika välsignelse han ger. De äger inte löftet om evigt liv och ska gå evigt förlorade om de blir kvar i sin otro.

Men vi som fått Guds välsignelser ska akta oss för högmod. Vi får akta oss för att förakta fariseerna, eller Jesu fiender av idag. Vi ska komma ihåg att alla människor av naturen är lika bortvända från Gud. ”Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg” skriver profeten. Orsaken till att vi blivit Guds barn och tillhör Jesu hjord finns inte hos oss. Nej, Gud är ensam orsak till att vi tillhör Kristi får och lamm. Det heter i Psalm 100: *Besinna att HERREN är Gud. Han har gjort oss och inte vi själva. Vi är hans folk och får i hans hjord*.

Jesus anger två kännetecken på sina får. De är inte längre fiender som varken hör, tror eller följer honom. Nej, de lyssnar till hans röst. När Kristi Ande talar känner de igen den rösten. De ställer sig inte avvisande utan välkomnar och tar emot Kristi ord. Och de följer honom. De tillhör honom och ska alltid vara hos honom. Jesus säger *de ska aldrig någonsin gå förlorade*.

Jesus säger vad han gör för dem och ger åt dem. *Jag känner dem... jag ger dem evigt liv... ingen ska rycka dem ur min hand.* På dessa ord ska vi grunda vår visshet om frälsningen. Den som grundar sin visshet på något hos sig själv, sin kärlek, trofasthet, eller sina goda gärningar kan aldrig vara viss. Vi ska grunda vår visshet på Kristi kärlek och trofasthet. Han har i sin kärlek utvalt oss, frälst oss från våra synder och bevarar oss till evigt liv. Inga fiender eller faror, ja, inte ens djävulen eller döden, kan rycka oss ur hans hand.

Men judarna tyckte nog att Jesu makt inte var mycket att lita på. Han framträdde som en tjänare under sitt liv här på jorden. Hans yttre gestalt liknade en svag människa. Därför tänkte Jesu fiender att det nog måste vara möjligt att beröva honom både ett och annat. Ja, de trodde att det gick att beröva honom själva livet. De planerade ju att ta hans liv. Inte höll de honom särskilt högt i makt och förmåga. De tänkte väl att hans får snart skulle skinngras sedan de röjt honom ur vägen.

Men Jesus förklarar i förväg att deras plan aldrig skulle lyckas. Jesus sa: *Min Far som gett mig dem är större än allt, och ingen kan rycka dem ur min Fars hand. Jag och Fadern är ett.* Alla måste medge att ingen kan rycka Guds barn ur Faderns hand. Även Jesu fiender trodde att Guds barn var helt trygga, inneslutna i Faderns kärlek och beskyddade av hans allmakt. Det var bara det att de tog miste på vilka som var Guds barn, de misstog sig också på den Fadern sänt. Men Jesus sa till dem: *Jag och Fadern är ett.*

Guds Son som blivit människa är ett med Fadern i väsen, allmakt, och gudomlig gärning. Jesus har all makt i himlen och på jorden. Kristi får och hjord är helt trygga i hans hand. Faderns och Sonens hand är en och samma gudomliga, allsmåktiga hand.

När judarna hörde Jesus ställa sådana anspråk tog de upp stenar för att stena honom till döds. Men han drog sig undan och gick bort från dem. Vi vet inte hur han undkom en hel skara som omringat honom och försökte gripa honom. Men den rätta tiden att låta sig gripas hade ännu inte kommit. Ytterligare några månader skulle han vandra här på jorden, predika glädjens budskap för de fattiga och göra gott mot alla, innan han skulle offra sig själv för världens synder.

I denna text har vi fått sammanfattat det budskap som han förkunnade under sin vandring här på jorden: Han är Guds Son, ett med Fadern i gudomligt väsen. Vår frälsning beror helt och hållet på honom och hans gärning. Honom ska vi höra och följa och honom ska vi förtrösta på. Vi är trygga i hans allsmåktiga hand. Ingen fiende, varken synd, död eller djävulen - än mindre människor - förmår skilja oss från Jesu Kristi kärlek. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, lär oss att höra ditt ord med glädje. Lär oss vara glada över att du gjort oss till ditt folk och över alla välsignelser du ger oss. Lär oss också följa dig och vara så till sinnes som du är. Lär oss predika evangelium på rätt sätt för trons fiender, inte så att de blir invaggade i falsk säkerhet, men så att de börjar längta efter din nåd. Amen.